

Maravall, suspès i expulsat

El ministre d'Educació, José María Maravall, té els dies comptats. L'agreujament del conflicte que afecta el sector de fa mesos i la falta d'enteniment amb els professors l'han derrotat. Maravall té els dies comptats.

J. Hernández

El conflicte de l'ensenyament, en un carreró sense eixida en aquests moments, sembla que s'ha endut el ministre Maravall per davant. L'afirmació del president del govern, Felipe González, davant els micròfons de Radio Nacional de Espanya, immediatament abans d'iniciar-se el viatge a Filipines i Indonèsia, assenyalant que el ministre Maravall estava desgastat per la llarga gestió i el conflicte, el deixava als peus dels cavalls mentre el president viatjava. La victòria del «no» en el referèndum sobre el pre-acord amb els sindicats col·locava, alhora, el conflicte fora d'una solució a curt termini.

No obstant, mentre s'especula amb la possibilitat que Felipe González substituïca Maravall en una remodelació que cada vegada sembla més necessària, des del Ministeri d'Educació s'afirma que el ministre ha estat tan sols l'instrument d'una estratègia definida pel conjunt del gabinet i que consistia a derrotar els mestres i els professors com a escarment per a la totalitat dels funcionaris. «Si el ministre arribava a cedir —va dir un alt càrrec d'aquest departament—, tota l'administració s'hauria convertit, en els pròxims mesos, en un incendi difícil d'apagar».

Realment, la peça fonamental de l'estratègia col·lectiva del gabinet ha sigut el ministre Solchaga. Carlos Solchaga, l'administrador del diner públic, considera que la victòria dels sindicats independents en les eleccions sindicals dels funcionaris ha de fer preveure una ofensiva del corporativisme que pot paralyzar l'administració. Per això va defensar en el Consell de Ministres la necessitat d'establir un límit insuperable, per satisfer les demandes de cada col·lectiu. D'aquesta anàlisi van eixir els 35.000 milions que el Ministeri d'Educació considera el màxim que pot costar un acord amb els mes-

tres i els professors. 35.000 milions és, justament, allò que costava el pressupost refusat pels funcionaris en el passat referèndum.

Sindicats sense nord

Però el referèndum, que ha pogut significar la tomba política de Maravall, ha sigut també un colp ben fort per als sindicats majoritaris del sector, que havien avalat el pre-acord rebutjat.

Sense entrar a analitzar per què els sindicats partidaris del sí no van fer campanya i van desestimar la força real de CCOO, única organització que defensava el no, és ben cert que ara ni els uns ni els altres tenen estratègia pròpia.

En aquesta situació, en què els sindicats que donaven suport al pre-acord han sigut desautoritzats i el sindicat que va defensar el no, i va guanyar, no té força suficient per dirigir les mobilitzacions, el mateix ministre d'Educació ha assenyalat que el conflicte de l'ensenyament s'ha acabat, perquè aca-

barà, diu, quan acabe el present curs.

Però sense atendre les reivindicacions màximes dels professors de l'ensenyament públic, l'únic que s'està aconseguint és que s'ajorne la vaga fins el pròxim curs, i això fa que l'ensenyament privat esdevinga el beneficiari del conflicte, perquè són molts els pares que, davant la perspectiva d'un nou curs amb vagues, han començat a pensar de reservar plaça en col·legis privats per al curs 1988-1989.

Així les coses, malgrat que al si del govern sembla haver-hi hagut unanimitat entorn de la necessitat de no cedir davant els mestres i professors, les vagues han col·locat el ministre Maravall en una situació políticament molt compromesa, alhora que Carlos Solchaga, tan responsable com Maravall de la duresa de l'executiu davant els vagues, ha aconseguit, una vegada més, passar desapercebut.

El ministre d'Economia i Hisenda, cada vegada més criticat pels sindicats i per sectors del PSOE lligats a Alfonso Guerra, segueix sent el gran àrbitre de la política econòmica del govern, i fins i tot aconsegueix que alguns conflictes continuen afectant altres ministeris més que el seu. □

Maravall, instrument d'una estratègia definida pel conjunt del gabinet.